

481. A lélek-menyasszony részt vesz a mennybe felvett Szűzanya közbenjárói szerepében

Imádkozzuk a 203. számú éneket:

*Mennyszágnak Királynéja, angyaloknak szent Asszonya,
Áldott gyökér, Szűz Mária, üdvözlégy Krisztus szent anyja!*

*Teáltalad e világra új világosság virrada.
Örülj dicsőséges virága, kinél szebb nem jött világra!*

*Áldott légy, drágalátos Szűz, Isten véled, szép virág, Szűz!
Mennyben szent Fiad mellett ülsz, s tudjuk, rajtunk könyörölsz.*

A lélek-menyasszony – aki egészen átadta életét isteni Urának – egyre inkább isteni Urával kíván lenni. Bár még a földön kell élnie, lélekben mégis az örökkévalóságban időzik. A mennyszágnak látja a mennybe felvett szép Szűzanyát. Azzal a ténnyel, hogy Isten felvette Mária testét és lelkét a mennyszágnak, jelezni akarja mindazt, amit minden ember remélhet: üdvösségre eljutni, elveszítetetlen testi mivoltunkban is beteljesedni az Élettel, a szentháromságos egy Istenben való közösségben.

A lélek-menyasszony tehát az emberi élet kibontakozására irányítja a tekintetét, amikor a mennyben a Király jobbán ott látja a Királynőt is. Az a tény, hogy Isten a Boldogságos Szűz Mária testét és lelkét felmagasztalta, eligazítást ad a lélek-menyasszonynak is. **Azért próbál már itt a földön is mennyei életet élni, mert az örökkévalóságban is ezt az életet élheti meg Isten ajándékából:** a szentháromságos egy Istennel együtt lenni, és mindazokkal, akik Isten szentháromságos örömét birtokolják a mennyben. Mert Isten osztatlanul adja magát nekünk, embereknek az Atya, Fiú és Szentlélek Szeretetközösségében.

Ahogy a földön a Boldogságos Szűz Mária – mint Jézus Édesanyja – együtt rezdült Fiával, úgy a mennyben is teljesen egy Vele. Fia által kapcsolódik ő is a szentháromságos egy Istenhez. Jézus Krisztus az egyetlen Megváltó, de Jézus megváltói művében a Boldogságos Szűzanya is részt kap. Ez nem papi együttműködés a főpap Krisztussal, mert hiszen az Újszövetségben *egyetlen főpap van, Jézus Krisztus* (Mt 23, 8. 9. 10; vö. Zsid 5, 6), Aki egyetlen áldozatot mutatott be Nagypénteken a kereszt oltárán; Aki ezzel az egyetlen áldozattal örökre megszentelte azokat, akiket a Mennyei Atya neki adott.

A papnak az a feladata: összekösse Istent és az embereket. Jézus Krisztus azonban az Ő papságában részesíti övéit. Szent Péter apostol királyi papságról beszél, vagyis mindnyájan, akik meg vagyunk keresztelve, Jézus papi hivatásában részt kapunk, mint ahogyan a titokzatos test tagjai vagyunk. A papnak az a feladata, hogy áldozat bemutatásával elégtételt adjon Istennek, leesdje Isten kegyelmét, hogy a bűnöket megbocsátva megszenteljen bennünket Isten. De ebben **a könyörgő megszentelő tevékenységben a Szűzanyának helye van, és pedig a legnagyobb fokban, mert ő tökéletesen hasonult Fiához.** Jézus, Aki azért jött, hogy a Mennyei Atya akaratát megtegye, és ezáltal megszenteljen bennünket, a Szűzanyát is erre a magatartásra választotta ki. Ezért mondhatta a Boldogságos Szűz Mária: *Ő az Úr alázatos szolgálóleánya* (Lk 1, 38), aki az Úr akaratát szolgálja mindig. A Szent Szűz nemcsak hogy a legnagyobb fokban hasonult Jézushoz, hanem a legmélyebb szeretettel is vállalta Őt, életét, cselekedeteit, tanítását, fájdalmait. A Szűzanya is ugyanazzal a szándékkal ajánlotta fel életét, élete cselekedeteit,

könyörgő imáit, hét fájdalmát, amelyről Simeon tett említést (vö. Lk 3, 35), mint amellyel Szent Fia, Jézus ajánlotta fel önmagát engesztelésül a Mennyei Atyának.

Jézus végezte a teljes megváltás művét, de a Szűzanya is részesedhetett az elégtétel, a jóvátétel művében. Érdemei, vagyis Istentől jutalomra szolgáló cselekedetei Krisztusból fakadnak. Ugyanis **minél jobban belekapcsolódik valaki Krisztus életébe, annál kedvesebbek lesznek a cselekedetei a Mennyei Atya előtt.** Ha Jézus azért jött, hogy mint Isten Fia értünk végtelen mértékű áldozatot mutasson be a bűnök megbocsátásában, vagyis hogy az emberek részesüljenek a megváltásban, akkor elmondható az is, hogy a Szűzanya élete is ebbe az irányba mutat. Ő a Megváltóra mutat, ahogyan a kánai menyegzőn mondta: *Amit mond nektek, azt tegyétek!* (Jn 2, 5).

Bár Jézus az egyetlen közvetítő Isten és ember között, mégis elmondható, hogy az Újszövetségben minden ember Mária érdemeire való tekintettel kapja a kegyelmeket, hiszen magát a kegyelmeket adó Istenfiát is Mária által kapjuk. A lélek-menyasszony, aki szemléli isteni Urát a dicsőségben, látja a Szűzanyát is ebben a mennyei ragyogásában. Ő maga is egyre jobban akar hasonlítani isteni Urához. A legtökéletesebb szeretettel akarja szeretni, vállalni az Ő követését, utánozni a cselekedeteit, Vele együtt lenni az imádásban, amely az ember imádása a Mennyei Atya felé. Jézussal akar lenni a fájdalom elszívásában, az élet teljes odaadásában. Erre a kiválasztottság kegyelme sürgeti a lélek-menyasszonyt. Ha isteni Ura azt akarja, hogy ő is ott legyen kicsi teremtmény létére, ahol mennyei, isteni Ura van, akkor nincs hőbb vágya, mint isteni Urával lenni. Nincs más akarata, mint isteni Ura életében részt venni. Amikor a lélek-menyasszony a Szűzanyára tekint, akkor látja azt, hogy ő, mint anya milyen bensőséges kapcsolatban van isteni Fiával.

Mi Krisztusban valljuk a szentek közbenjárását is, de a szentek Krisztushoz mindig úgy fordulnak kegyelemért, mint az Úrhoz, Isten Fiához. A Boldogságos Szűz Mária azonban nemcsak isteni Urát tiszteli Jézusban, hanem Fiát is. Tehát ő másképpen szólhat Jézushoz, amikor a könyörgés imáját mondja. A lélek-menyasszony a teremtményekkel együtt így szólhatja Jézust: „Uram!” A Szűzanya pedig egyedülálló módon ezt mondhatja Jézusnak: „Fiam!” Jézusnak azonban isteni leleményességgel van egy nagyszerű megoldása, hogy a kiválasztott lélek is olyan gyengéd szeretettel tudjon Jézushoz fordulni irgalomért, mint ahogyan a Szűzanya. Jézus ugyanis azt mondta: „*Mindaz, aki megteszi Mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám*” (Mt 12, 50). Ha a lélek-menyasszony nagy áhítatában és tiszteletében nem is meri kimondani Jézusnak ezt a szót: Fiam – ami az édesanya kiváltsága –, mégis Jézus felhatalmazásából ilyen anyai szeretettel tud Jézusra, az Egyszülött Fiúra tekinteni.

Még inkább járható út az, hogy a lélek-menyasszony a Szűzanyával együtt irányul a mennyei dicsőségben ragyogó Jézus Krisztus felé. Mária szolidaritást vállal az emberekkel. Ő az, aki maga mellé hívja a választottakat: „Jöjjetek az én Fiamhoz, én is ott vagyok Vele! Akkor együtt lehetünk, akkor együtt kérlelhetjük Jézust, a Fiút.”

A Szűzanya könyörgő szava egyetemleges, vagyis mindenkiért könyörög. Ha Isten azt akarta, hogy Mária gondoskodjék Egyszülött Fiáról, akkor azt is akarja, hogy a **Boldogságos Szűz Mária anyja legyen mindazoknak, akik Krisztushoz tartoznak,** vagyis akiknek Krisztus a feje a titokzatos testben.

Szent Bernát karácsony előestéjén mondott 3. beszédében így fogalmazta meg ezt a gondolatot: „Isten azt akarta, hogy semmi olyanunk ne legyen, ami ne Mária kezén ment volna keresztül. Ezt így is meg lehet fogalmazni: A Boldogságos Szűz Mária minden kegyelem közvetítője, mert a minden kegyelem forrását ő közvetítette nekünk, amikor elvállalta Isten Fiát. Ha Isten a Boldogságos Szűzanya által adta nekünk minden ajándékát, kegyelmi kincseit, akkor a Szűzanyához való tartozásunk miatt a kiválasztott lélek is részesedik ebben a kitüntetésben. Jézus

továbbadja a kegyelmet nemcsak a Szűzanya kedvéért, hanem a választott lélek-menyasszony kedvéért is. Ennek a gondolatnak az az alapja, hogy a Boldogságos Szűz szabad-akarati döntésével fogadta el azt, hogy a Megváltó Édesanyja legyen. Elfogadta ezt ennek az anyai hivatásnak minden következményével együtt. A Szűzanya sem látta előre a jövőt, de azt tudta, hogy a Messiást nem fogja mindenki elfogadni, hogy a Messiás szenved a mi üdvösségünkért.

Az Ószövetségben már az is meg van jövendölve, hogy mint a halálraítéltnek *sorsot vetnek köntösére* (Jn 19, 24), *hogy gonosztevők közé sorolják* (Lk 22, 37), *hogy igaztalan kezek miatt meghal*. De az Ószövetség már jelzi azt is: *harmadnapon majd örvendezésünk támad. A Messiás él, és pedig örökre él, hogy ebben az örök életében részesítse a tanítványait, a követőit!*

A Mennyei Atya tehát nemcsak azt akarta, hogy a Názáreti Mária fizikai, vagyis emberi testet nyújtson Egyszülött Fiának, hanem azt is, hogy gondoskodjék mindazokról, akikért Egyszülött Fia feláldozni készült magát. Lehetetlen azt gondolni, hogy a Szűzanya ezt közömbösen vette volna, majd akarata közömbös maradhatott volna Fiának gondolata és kívánságai iránt. Ezért a Boldogságos Szűzanya **azokra is kiterjeszti anyai gondoskodását, akiknek Feje Krisztus, akik Krisztus titokzatos testének tagjai**, vagy legalábbis erre rendeltettek. *Krisztus ugyanis elsősülött a sok testvér között* (Róm 8, 29), ahogyan Szent Pál mondja. Bizonyos, hogy azt akarta, hogy testvérei, anyjának fiai legyenek. Az ember pedig nem lehet Krisztus tagja és testvére, csak a kegyelem által Isten ajándékából. Ezért a kegyelemmel teljes Szűz Mária nem viselkedhet semlegesen vagy hanyagul a kegyelem kiosztásának ügyében. Nem is lenne helyes azt mondani, hogy Isten ezt akarja, mert Ő akarta, hogy Fiának Mária legyen az anyja, és pedig a legjobb, sőt tökéletes anyja. A minden kegyelemmel teljes Szűz és Anya mindenben felhasználja azokat a kegyelmeket, amelyeket a Szentháromságtól kapott, hogy az ő Fia, Jézus megszentelje az embereket.

A lélek-menyasszony is így tekint a mennybe felvett Szűzanyára.

– **Látja, hogy neki minden ember fontos**, mert Jézusnak testvérei.

– Látja azt, hogy **Jézus milyen szeretettel áldozta fel az életét** az emberek üdvösségéért.

– Látja azt, hogy a Szűzanya mennyire **ott volt Jézussal a megváltás művében** a

Kálvária hegyen.

– Látja azt is, hogy a mennyben, a megdicsőülés állapotában mennyire **együtt van Fiával**.

A Megváltó anyjának feladatából tehát levezethető Mária anyai gondoskodása minden emberről, akikért Krisztus meghalt, és örökké élve közbenjár.

Mária Isten boldog színe-látásából ismeri az egyes embereket, és az egyes embereknek szánt kegyelmeket, mert az mindenkinek nyújtja annak ismeretét, amiről érintettsége miatt tudnia kell. Mivel **Mária ismeri az egyes emberek szükségleteit** és Isten akaratát, érthető, hogy **segítségükre akar lenni**, mivel anya. **Teljesíteni akarja Isten akaratát**. Az ő **közbenjárása** pedig Istennél, vagyis isteni Fiánál, Krisztusnál **nem lehet hatástalan, mert tökéletesen megegyezik az isteni akarral** és a Fiú közbenjárásával. Hiszen Isten maga bízta rá ezt az egyetemes közbenjárást, amikor a Megváltó Krisztus édesanyjául rendelte. Ezért Isten úgy alkalmazza anyját minden kegyelem kiosztójának, hogy **ne adassék kegyelem, csak Mária által!** Ezt még a szentségek kegyelméről is állítjuk.

A szentségek ugyan magának a szent cselekedetek végzése által végzik a kegyelmet, amikor egy-egy szentséget kiszolgáltattak az Egyház papjai, de **Mária közbenjárásának tulajdonítható, hogy valaki számára elérhetőek legyenek a szentségek, vagy kellő felkészüléssel járuljon azokhoz.**

A lélek-menyasszony gyermeki áhítattal nézi Krisztus édesanyját, aki neki is égi anyja. A gyermek mindig úgy szeretne cselekedni, ahogyan azt édesanyjánál, édesapjánál látja. A lélek-

menyasszony is Krisztus Urán keresztül ismeri az embereket. A mennyei boldogságnak egy lényeges része, hogy az üdvözült lélek nemcsak Istent ismeri, hanem mindazokat, akik Istenhez tartoznak, illetve szeretik Istent, és mindazokat, akiket Isten szeret.

A lélek-menyasszony, mint az Úr alázatos szolgáló leányának, a Szűzanyának alázatos szolgálóleánya maga is ilyen szolgáló szeretettel esedezik Jézus testvéreiért. Egyre jobban meg akar egyezni Isten akaratával, Aki minden embert üdvözíteni akar. (Ezeket a gondolatokat Takács József *Dogmatika* című könyvéből vettük a 640-42. oldalról).

Most nézzük a másik nagy teológus, Gál Ferenc gondolatait (365-366. oldal):

II. Hogyan működött együtt a Boldogságos Szűz Mária Jézussal a megváltásban?

1. Minden kegyelem Krisztus érdemeiből fakad ebben az üdvrendben, vagyis abban a kegyelmi rendben, amellyel Jézus megváltja a világot.

Szent Pál így írja: *Egy a közvetítő Isten és ember között, az ember Krisztus, Aki váltságul adta magát mindenkiért* (1 Tim 2, 5-6). Ha tehát bárki mást közvetítőnek vagy közbenjárónak nevezünk, és bárkinek is szerepet tulajdonítunk a megváltásban, az csak Krisztus teljességének valamilyen részleges alkalmazása lehet. Konkrétebb fogalmakkal így mondhatjuk: **Krisztus, mint Fő hajtotta végre a megváltást, de azt akarta, hogy valamilyen formában misztikus teste is együttműködjék Vele.** Az ilyen közvetítésnek tehát egyházi jelleg van, **Krisztus hívő közösségének a közreműködése bele van iktatva** a megváltás művébe. Vagyis Krisztus bevonja saját megváltói művébe az Egyházat, illetve annak tagjait. Mária közvetítését is ilyen szempontból kell nézni. Az ő szerepe megfelel az üdvrendben elfoglalt különleges helyzetének. Ő anyja a Főnek, és Vele együtt a misztikus, vagyis titokzatos testnek, de egyúttal a misztikus test tagja is. Sőt, azt is lehetne mondani: olyan kiváló tagja, hogy szerepe az egész test fölé emelkedik.

2. János leírja az evangéliumban: *Mária ott állt Jézus keresztje alatt.* Amikor Jézus rábízta anyjára a tanítványt, illetve a tanítványra az édesanyját (vö. Jn 19, 25-27), akkor ez a kinyilatkoztatott tanítás még nem nyilvánítja ki azt a valóságot, hogy **Mária a kereszt tövében az egész emberiséget képviselte.** De az Egyház kezdettől fogva így értelmezte ezt a testamentumot, végrendelkezést. Így tekintett a Fájdalmas anyára, aki Egyszülött Fia feltámadásával **Boldogságos Anyjává lett mindazoknak, akik Krisztus testvérei, nővérei.** Amit a Szűzanya tett a kereszt alatt állva, az nem Krisztustól függetlenül tette, és nem is úgy, mint egyenrangú segítőtárs, hanem úgy állt ott, mint aki már birtokában van a megváltás kegyelmeinek, és azok hatékonyságáról tesz tanúságot. A Fájdalmas és Boldogságos anya tehát mutatja az emberi élet kibontakozásának a távlatait: Krisztussal együtt lehetünk a Mennyei Atya előtti engesztelésben. **A Szűzanya az első, és azután mindazok, akik Krisztushoz csatlakoznak, részt vesznek a krisztusi megváltás művében.**

A II. Vatikáni Zsinat ezt mondta Máriáról: „Szíve mélyéig együtt szenvedett Egyszülöttjével, anyai lelkülettel csatlakozott áldozatához, és szeretettel beleegyezett Fiának, mint áldozati Bárányának feláldozásába (*Egyházzól szóló dekrétum* 58. sz.). Ezért **Mária kiérdemelte, hogy méltó anyja legyen a hívőknek is,** továbbá hogy anyasága megkapja teljes tartalmát a természetfeletti szeretet gyakorlásában. Ugyanez a zsinati dokumentum ezt így vázolja fel: „Mennybevétele után sem vált meg üdvös feladatától, hanem **folytatja, és sokszoros közbenjárásával kieszközli nekünk az üdvösség ajándékait. Anyai szeretetével gondoskodik Egyszülött Fia testvéreiről,** akik még a földi életben vándorolnak a mennyország felé, és ezért

sok veszedelmet, szorongattatást élnek át, amíg csak el nem érkeznek a boldog mennyei hazába. **Azért nevezzük a Szent Szület az Egyházban szószólónknak, segítőnknek, oltalmazónknak, közvetítőnknek.** De ezt úgy kell érteni, hogy semmit le nem von Krisztusnak, az egyetlen közvetítőnek méltóságából, hatóerejéből, és nem is ad hozzá semmit (62. sz.).

3. A lélek-menyasszony is tudja: Krisztus az egyetlen közvetítő Isten és ember között. De azt is tudja, hogy a Szűzanyával együtt ő is Krisztus titokzatos testéhez tartozik. Ha egy szép kifejezéssel elmondhatjuk: **A titokzatos krisztusi testben Mária a szív feladatát látja el,** tehát Jézussal szereti a titokzatos test tagjait, akkor a lélek-menyasszony is – aki egészen közel került isteni Ura szívéhez – ebben a kiváltságban részesül: szeretheti Krisztus testvéreit.

Az ő feladata is az,
– hogy **szószólója** legyen a testvéreknek,
– hogy **segítse** a földi élet zarándokútján járó testvéreket,
– hogy **esedezzen** számukra az Úr oltalmáért,
– hogy saját személyében is **összekösse az embereket Istennel,** Istent az emberekkel,
mert hiszen ez a közvetítő feladata.

A lélek-menyasszony is tudja, hogy ő Krisztus nélkül semmi. Tevékenysége is emberi szempontból kevés. De éppen azért, mert isteni Urával már elszakíthatatlanul, elválaszthatatlanul van együtt, az ő kis teremtményi cselekedetei értékesek a Mennyei Atya személyében. Azt mondja: „Ezt az én Egyszülött, szerelmes Fiam menyasszonya kéri tőlem. Fiam kedvéért teljesítem azt, amit kér.” A lélek-menyasszony ezen alázatos magatartásában a Mennyei Atya az Úr alázatos szolgáló leányának, a Szűzanyának a vonásait is látja. Ahogyan egy gyermekre lehet mondani: ez a gyerek egészen apja vagy anyja, úgy a lélek-menyasszonyra is lehet mondani azt: **Ez egészen szűzanyás lélek! Egész szívével Krisztuson csüng, és egész szívével szereti mindazokat, akik Krisztus testvérei, akik *Krisztushoz tartoznak!*** (vö. 1 Kor 15, 23).

4. A régi egyházatyák tanításának kedves gondolata: **A Boldogságos Szűz Mária előképe az Egyháznak,** vagyis a Krisztusban hívő közösségnek. Az előkép az mindig egy kinyilatkoztatást hordozó tanítás. Akit előre jelez, azt jeleníti meg, arról ad tanítást. Ahogyan a Szűzanya az Egyház előképe, azt a hit, a szeretet és Krisztussal való tökéletes egység rendjében kell értelmezni. Magát az Egyházat is anyának és szűznek lehet nevezni jelképesen, hiszen a Szentlélek kegyelméből szüli gyermekeit a hitre, és közben tanúságot tesz a mennyei Jegyes iránt tanúsított szeretetéről.

Mária Fia, *Jézus az elsősülött a sok testvér közül* (Róm 8, 29), ahogyan Szent Pál mondja. **Az Egyház gyermekei pedig következésképpen Krisztus testvérei. Az Egyház szemléli Mária titokzatos szentségét, utánozza szeretetét, és hűségesen teljesíti a Mennyei Atya akaratát. Amellett sértetlenül megőrzi a hitet, a szilárd reményt, és az őszinte szeretetet.**

De az Egyház, és mennyei előképe, a Boldogságos Szűz Mária között még feltűnő különbség található: **Mária már elérkezett a tökéletességre,** benne már megvalósult az Egyháznak az az eszkatológikus, vagyis végső időkre mutató vonása: ***nincs rajta ránc és szeplő, hanem egészen tiszta és szent*** (vö. Ef 5, 27). **A földi Egyház ellenben még csak törekszik a bűn legyőzésére, és a tökéletesség megszerzésére.** Ebben a törekvésben azonban segít bennünket Mária példája, és életének elmélkedő szemlélete. Általa jobban megértjük Krisztus misztériumát, vagyis szent titkát, hiszen ő olyan bensőséges helyet foglal el az üdvösség történetében, hogy valamiképpen egyesíti magában és tükrözi a hit legfőbb tételeit.

Tehát az egy Istenről tesz tanúságot, Aki szentháromságos Szeretközösség, Aki nemcsak megteremtette ezt a világot, hanem Egyszülött Fia által megváltotta, és a Szentlélek erejével megszenteli. Ezért a Boldogságos Szűz Mária tisztelete közelebb viszi a hívőket Krisztushoz, az Ő áldozatához, és a Mennyei Atya szeretetéhez.

Végül Mária előképe az Egyház apostoli munkájának is. Azért fogadta Fiát a Szentlélektől, hogy Krisztus újjászüléssé mindazokban, akik hisznek benne. A Szűzanya lelkülete is az volt, hogy mindenkit kapcsolatba hozzon Fiával, és rajta keresztül a Mennyei Atyával. Az Egyház is azért hordozza Krisztust, azért tanúskodik mellette, hogy a hit terjesztésével és tökéletesedésével kiépüljön Krisztus misztikus teste, vagyis az emberek titokzatos módon egyre jobban bekapcsolódjanak Krisztus életébe, a mennybe felvett Krisztus életébe. Aki maga mellé vette testével, lelkével édesanyját, a Boldogságos Szűz Máriát, és maga mellé emeli mindazokat, akik ráadták az életüket Isten szeretésére, és az embertársak szeretésére Krisztus példája szerint...

A lélek-menyasszony tehát nem a maga erejével jár közben Krisztus testvéreiért, hanem Krisztus Ura hatalmával. Amit az ember a maga erejével nem tud megtenni, azt Isten képes megvalósítani. A lélek-menyasszony **azért törekszik mindjobban átadni életét isteni Urának, hogy egyre jobban áthullámozzék rajta Krisztus isteni ereje.** Hogy az Ő megváltói művét az egyes emberekre vonatkoztassa, velük kapcsolatba hozza, őket bekapcsolja a megváltó Krisztus életébe. Ez a lélek-menyasszony termékenysége. Ő is sok gyermeknek anyja lesz a Szűzanyával együtt Krisztusban. A kiválasztott léleknek is **ez a boldogsága, hogy részt vehet abban a megváltói műben, amellyel Krisztus életet adott az embereknek. Isteni életet.**

Micsoda nagyszerű megtiszteltetés ez a lélek-menyasszony számára: az ő Istennek adott élete milyen bőséges termést hoz! Ilyenkor a lélek-menyasszony elmondhatja:

– „**Nem volt hiábavaló, hogy életemet odaadtam isteni Uramnak!** Nem maradtam egyedül, hanem a szentháromságos egy Isten Családjában, Jézus testvéreivel együtt én is nemcsak részt kaphattam, hanem az életadás művébe is bekapcsolódhattam. Krisztust, az én isteni Uramat kérve szolgáló leánya lehetek az isteni életadás nagy művének, amellyel Isten önmagát ajándékozza a megszentelő kegyelem által az embernek.”

Befejezésül imádkozzuk a 205. számú éneket:

*Mennynek Királyné asszonya, örülj szép Szűz, allelúja!
Mert Kit méhedben hordozni méltó voltál, allelúja!*

*Amint megmondotta vala, föltámadott, allelúja!
Imádd Istent, hogy lemossa bűneinket, allelúja!*